

Данъчна политика на България до 2010 година

I. Основни цели – данъчната политика е част от фискалната политика, която е основен инструмент за макроикономическото управление и е подчинена на 3 основни цели:

1/ Запазване на макроикономическата стабилност чрез поддържане на нисък бюджетен дефицит и излишък;

2// Поддържане и спекулиране на устойчив икономически растеж;

3/ Провеждане на структурните институционални реформи в публичния сектор.

Като част от икономическата политика данъчната политика в основните си елементи е насочена към подкрепа на икономическия растеж. Това следва да се постигне чрез:

1/ намаляване на общата данъчна и осигурителна тежест в рамките на балансиран бюджет;

2/ Стимулиране на инвестициите;

3/ Опростяване на данъчната система и ефективното ѝ адаптиране, което да се реализира в следните направления:

- Подходяща обслужваща среда, в която да не се създават бюрократични пречки и целяща улесняване на изпълнението на данъчните задължения;

- Повишаване на капацитета на данъчната администрация, която да се ориентира в услуга на бизнеса;

Политика означава: формулиране и изпълнение на ръководни начала и принципи.

II. Данъчна тежест – приходите по консолидираността на бюджетна програма като % към БВП В България са едни от най – ниските спрямо европейските страни. При сегашната прогнозна макрорамка приходите в бюджета следва да се понижат до 2010 от 37-38% - 35%...

В страните от европейската обшност средното равнище на приходите от контолидираната бюджетна програма е около 45%. Данъчната тежест, изразена като относителен дял на приходите от преки и косвени данъци (без приходи по социални осигуровки) следва да се понижат от 18-19% до 15% през 2010г.

Конкретните цели на данъчната политика, провеждана в България са следните:

1. равнопоставеност на данъчните субекти
2. Стимулиране на инвестициите с цел увеличаване капацитета на производството и повишаване производителността на труда и чрез това да се намали процентът на регистрираните безработни и се почиши жизненото равнище на населението;
3. Разширяване на данъчната база за сметка на новата икономика
4. прехвърляне на данъчната тежест върху косвените данъци;

5. Опростяване на процедурата по събиране на преките и косвените данъци и повишаване ефективността на данъчния контрол;

а./ Развитие на данъчната политика – развитието е ориентирано към спазване на изискванията на европейското право и унифициране на данъчните закони със законите, действащи в европейските страни. Изпълнителната власт следва да води последователно данъчна политика в следните направления:

- предприемане на действия за децентрализиране на публичните финанси и увеличаване автономността на общините;

- предприемане на решителни мерки за повишаване събираемостта на данъците, митата и други данъци;

- насърчаване на данъкоплатците към спазване на данъчните правила.

Б./ насърчаване на инвестициите – основен инструмент за насърчаване на инвестициите са:

- намаляване равнището на данъците върху печалбата, с което да се увеличи инвестиционния ресурс на фирмите с дейност в България;

- ускоряване на амортизационните норми чрез завишаване на техния размер;

- опростяване на системата за възстановяване на ДДС;

- намаляване на бюрокрацията в работата на данъчната администрация;

в./ разширяване на данъчната база – тук се провеждат следните принципи:

1. промени в данъчната скала на данъците върху доходите на ФЛ;
2. стимулиране на реалното отчитане на изплащаните възнаграждения чрез създаване на мин доходи за облагане по видове професии;
3. извършване на целенасочени проверки за извършените разходи за заплати и текущи разходи, свързани с дейността на фирмите;
4. провеждане на задължителна регистрация на трудовите договори в НОИ;
5. Създаване на единна агенция по приходите;

г./ равнопоставеност и опростяване на данъчната система

1. запазване на отраслова неутралност и поддържане на равнопоставеност на отделните сектори от икономиката;
2. гарантиране на равнопоставеността на данъчните субекти като не се дават преференции на база или инвеститор;
3. внасяне на един вид данък само на едно място;

д./ намаляване на бюрократията в данъчната администрация – това следва да се постигне чрез:

1. ускоряване на извършването на ревизии;
2. организиране на вътрешен контрол върху дейността на регионалните дан. Поделения;
3. създаване на данъчна полиция с необходимите правомощия и права;

Тема: Видове бюджети

Има различни класификации според различни критерии.

1. критерии: В зависимост от хоризонталния обхват на бюджета:

- централен (републикански) – обхваща приходите и разходите на централните органи и държавната власт и управление;

- специални бюджети – това са бюджети на отделните министерства и ведомства като съставни части на общия държавен бюджет;

- местни бюджети – бюджетите на общините;

2. критерии: В зависимост от периодичността на бюджетите:

- редовни – това е год. Държ. Б.

- извънредни – имаме в случаите, когато са налице случайно възникнали разходи, които трябва да се покрият с някакви извънредни приходи;

- допълнителен – който допълва редовния. Същността му е свързана с допуснати неточности в редовния бюджет.

- Бюджет на съдебната власт – той обхваща всички приходи на органите на съдебната власт и разходите за тяхната издръжка. Бюджетът на съдебната власт се дели на собствен бюджет на висшия съдебен съвет и на бюджетни сметки на органите на съдебната власт.

- Бюджет на сметната палата – висшич съдебен съвет и сметната палата са независими органи със специални компетенции. Затова те представляват своите бюджети на министерството на финансите, за да бъдат включени в общия държавен бюджет. Нито министерството на финансите, нито министерския съвет имат право да коригират представените бюджето, като МС се задължава да внесе техните предложения в НС. Изменения по тях може да направи единствено НС.

- Местните бюджети , които включват бюджетите на отделните общини.